

Bilag til beretn. ang. lovf. om værn mod dumping m. v.

1515. I udkastet hed det: „Ingen skat kan pålægges, intet statslån optages og ingen staten tilhørende domæne afhændes, uden ved lov“. Herom bemærker grundlovskomiteen, at „udtrykket *ved lov* måske dog her bruges i en alt for forskellig betydning, efter som talen er om skats pålæg eller om statslåns optagelse eller om en domænes afhændelse ved lov“. Komiteen foreslår derfor en ny formulering, i hvilken udtrykket „ved lov“ kun anvendes om skat, medens der i øvrigt bruges udtrykket „ifølge lov“: „Ingen skat kan pålægges uden ved lov, ej heller noget mandskab udskrives, noget statslån optages eller nogen staten tilhørende domæne afhændes uden i følge lov“.

Lovforslaget giver finansministeren en vidtgående bemyndigelse. I §§ 2 og 3 fastsættes betingelserne for, at dumpingtold og udligningstold kan indføres; men disse bestemmelser er af meget ubestemt indhold, se navnlig § 2, 3. stk., hvorefter rimeligt hensyn i hvert enkelt tilfælde skal tages „til forskelle i afsætningsforhold og salgsvilkår, forskelle i beskatning og til andre forskelligheder, der påvirker prisernes sammenlignelighed“. Selv om meningen måtte være, at finansministeren principielt er forpligtet til, dog med tilslutning fra folketingets finansudvalg, at træffe beslutning om indførelse af antidumpingtold eller udligningstold, vil der være levnet ministeren og finansudvalget et meget vidt spillerum, praktisk taget så vidt, at de frit kan undlade at træffe beslutning om indførelse af sådan told.

Det kan tænkes anført, at de omhandlede toldforhøjelser er af præventiv karakter, idet meningen er at holde varer som de omhandlede ude, at der altså er tale om en slags importforbud. En sådan betragtning kan jeg ikke tillægge betydning. Det drejer sig jo ganske klart om indførelse af beskyttelsestold.

Lovgivningsmagten har i en række tilfælde delegeret en vis myndighed til at foretage skatteforhøjelser og skattenedsættelser, hvilket kan tænkes at blive af betydning for besvarelsen af det foreliggende spørgsmål.

Det turde under alle omstændigheder være en given sag, at hvis lovgivningsmagten har foretaget delegerationer af et vist omfang, kan dette ikke påberåbes som støtte for delegerationer af et væsentlig større omfang. Det er jo f. eks. ganske klart, at en lov, som

bemyndigede finansministeren til ganske frit at ændre toldloven, ville være uforenelig med grundlovens § 43.

Uden betydning for det foreliggende spørgsmål er det, at skattelempelse og skatteforhøjelse undertiden i medfør af en bestemmelse i en lov, se navnlig statsskattelev nr. 149 af 10. april 1922 § 53, er sket ved finanslov, jfr. min Dansk Statsforfatningsret, s. 423.

Jeg mener heller ikke, at bestemmelsen i statsskattelevens § 42, 5. stk., og kommuneskattelevens § 5, 4. stk., om bemyndigelse henholdsvis for finansministeren og indenrigsministeren til at træffe bestemmelse om efterbeskatning af personer, der som følge af bortrejse til udland eller af andre grunde ikke er blevet medtaget ved skatteansættelsen, jfr. u. 1938. 1047 H., kan påberåbes som fortilfælde for det her omhandlede lovforslag. De nævnte bestemmelser vender sig mod skatteflugt og må betragtes som et supplement til bestemmelserne om den egentlige skatteligning. Det samme gælder om skatteudskrivningslov nr. 76 af 28. marts 1956 § 21, 2. stk., § 36, 1. og 2. stk., og § 37, 1. stk.

Ifølge lov om en fælleskommunal udligningsfond nr. 100 af 14. april 1937 § 20 skal finansministeren fastsætte, med hvilke forhøjelser og nedsættelser i de i § 14 omhandlede skalaer indkomstskatten skal opkræves, for at de tre fælleskommunale skatters nettoudbytte kan blive tilstrækkeligt til at dække udligningskassens tilsvær. Også denne bestemmelse er af en anden karakter end det foreliggende lovforslag. Fastsættelsen finder sted efter en budgetmæssig udregning, som frembyder en ikke ringe usikkerhed, jfr. u. 1953. 165; men der er ikke indrømmet finansministeren en nær så vidtgående frihed som efter lovforslaget. Det samme gælder om de finansministeren ved lov om kommunale ejendomsskatter nr. 188 af 20. maj 1933 § 10 og en række andre, i bek. nr. 133 af 27. april 1936 nævnte love givne bemyndigelser, hvorved bemærkes, at disse bemyndigelser ikke giver adgang til andet end en ligelig procentvis forhøjelse af indkomstskattebeløb, jfr. den nævnte bekendtgørelse. Endelig ses heller ikke de ved to love af 23. december 1864 regeringen givne bemyndigelser, jfr. forfatningen af 18. november 1863, § 50, til at ophæve visse